

կանելով անոր սրբազն աւանդութիւններն ու չնաշխարհիկ հայրենաւանդ կարգերն ու կանոնները, չկարաց ժուժել իւր սրտին մէջ, առաւիւր սքանչելի գրիչը ձեռքը ու սկրսաւ գրել առ աշակերտն իւր ապօտամբ։ Յովշան Քռնեցին, յանդիմոնելով զինքը արդար բարիութեամբ և աստուածային նախանձով վառեալ, որպէս զի ձեռնթափ լինի իւր յառաջադիր գործքէն, և քաշէ իւր ձեռքը անմեղ չկեղցւոյն վերայ յաւիտնական արատ մի բերելէ, որոյ համար երբէք չպիտի արդարանայ տպագայ սերնդեան առջեւը, զեկեղցին։ Պատաւորչի երկիրեղելուն և մշտնչենաւոր կագ ու վէճ ձգելուն համար ազգային ամբողջութեամբ մէջ, ինչպէս և նոյն իսկ ժամանակին սկսած էին թէ ի մէծն Հայո և թէ ի Ավելիս Յակոբ Բ. Կաթողիկոսին օրովը մէծ անկարգութիւն և կրօնական վէճեր ծագել։ Հայի վարժապետ իւր յանդիմանական գրութեամբը իմացուց անոր նաև Հայոց Եկեղեցւոյն ու վղափառութիւնը և ամբիծ գաւանութիւնը, յորդորելով Քռնեցին՝ որ ինչպէս Եկեղեցւոյն վրդովմանը, նոյնպէս դարձեալ ինքը պատճառ ըլլայ անոր խաղաղութերը, մէկդի խլելով չար որոմները՝ զոր Բարթողիմէոս լատին վարդապէտին գործակցութեամբը սերմանած էր։

Պատմութիւնը մեզ կը սովորեցընէ, թէ Հայոյի վարժապետին հոգեշւունչ խրստներն և հայրական աղդարարութիւնները բոլորովին անօդուա եղան ընդդէմ Քռնեցւոյն և իւր ընկերակցացը յամառ մտացն ու խցեալ ականջաց, որոնց և ոչ Եւոնի իշխանասատ սպառնալիքներն ու գաւաղանը զօրեցին գիծ մի անդամ չեղելտալ իրենց ապստամբ մոքէն։

Ի յաջրդն։

Ալագ Էարյականութիւն։

Եւրոպից, մանաւանդ Գաղղիոյ եկեղեցական և աշխարհական գիտնոց մէջ կարծեաց և վարդապէտութեամբ մասին որքան մեծ տարբերութիւն ըլլայը մեր ուսումնական ընթերցողաց շատին անծանօթ չէ։ Եկեղեցականք ամէն ուսմանց և գիտութեանց մայր և դայեակ Եկեղեցին կընդունին և սուրբ Գրոց վարդապետութենէ երբէք չեն չեղիր, իմաստասիրական խնդրոց լուծառմը որչափ որ հնար է կը ջանան սուրբ Գրոց համաձայն վարդապետութեք մի տալ։ Իսկ աշխարհականք բոլորովին հակառակը կընդունին, այսինքն որ և է ինդիր մի թէ բնական իմաստասիրութեան վերաբերեալ ըլլայ, իրենց իմացական լուսովն և առաջնորդութեամբ բանին կուզեն լուծել։

Ոտերս Վզատ բարյականութիւնուամբ յօդուած մի հրատարակուեցաւ Գաղղիոյ քանի մի աշխարհական։ Ծագրաց մէջ, և որովհետեւ այս յօդուածին վարդապետութիւնը կրնար զաւի տէր մարդոց վնասել իրենց զաւակաց բարյականութիւնը վասնգի մէջ դնելով, եկեղեցական խմբագիր մի սկառ պատասխանել յիշեալ յօդուածին և զգուշացընել ընտանեաց տէրերը նոյն վարդապետութեան սկզբունքներուն դէմ։ « Ի՞նչ է այս Բարյականութեան զանազանութիւնը, կը հարցընէ եկեղեցականը, որոյ անունը ապա դըրած է»։ Եւ պատասխանը նոյն հակառակորդ խմբագրէն քաղելով այս մէս կըսէ, « Վշխարհիկ գիտութիւն մի է աղնուութեամբը, որ չունի և չկրնար կրօնական որ և է ենթագ-

բութեանց և կարծեաց հետ հասարակ բան մի ունենալու : Այսէ կը մակաբերէ եկեղեցականը՝ թէ աշխարհական գիտութեալ ըսելը կղերականներու չերաբերող գիտութիւն մի կ'ուզէ հասկըցընել : Աւ ինչ բանի մէջ կը կայանայ այս բարոյականը, կ'ըսէ , որ ամենեւին . կրօնական կարծեաց հետ միաբանիր ո :

Ո՞նք առանց դատաւոր նստելու երկու կարծեաց մէջ տեղը , մի միայն մեր ընթերցողաց գաղափար մի տալու համար ճշմարիտ բարոյականութեան վերայ եկեղեցական հեղինակին ունեցած կործիքները մէջ կը բերեմք , որոնք կրնան ըսւ նշմարուիլ իւր վիճաբանական յօդուածին մէջ : “Ուրեմն այդ կերպ սահմանելովդ , կ'ըսէ , պէտք է իմանամք բարւոյն ու չարին բնազդեցական ծանօթութիւնը , այն քանի մի պարտաւորութիւններու ներբին իմացումը որ արդուն սրտին մէջ զրոշմուած է ըստ չափու անոր մեծանալուն : Ի՞ոյց եթէ այդ է անկախ կամ ազատ բարոյականութիւնը , հարկ չկայ զայն սոր վեցընելու , և բոլորովին անօգուտ է ատոր վերայօք յօդուածներ և գրեթե հրատարակել սորվեցընելու համար մարդկութեան ինչ որ ինքն իւր բնութենէն գիտէ ո : Աւ որովհետեւ Սիւլը լրագիրը , (այս է մեր եկեղեցականին հակառակորդը ,) կը պնդէ թէ Տէրութեան ուսումնարանաց աշակերտներուն հարկ է բարոյական դաստիարակութիւն դաստալ և կրօնականը զանց առնել , կ'առարկէ իրեն կղերը , թէ “ գործնականին մէջ միթէ անհնարին չէ անիկայ : Որո՞նք են ապաբէն ազատ բարոյականութեան սահմանները . զայն դաստուալ վորժապետը ի՞նչ հիման վերայ պիտի հաստատէ զանի-

կայ . այն աշխարհական գիտութեան վերաբերեալ գաղափարական օրինակները ուսկէ պիտի գտնէ , երբ կը պարտաւորի այն գիտութիւնը կրօնական բոլոր կարծիքներէ հեռու պահել : Այս գիտութիւնը , աղատ խորհուղ լրագիրներն ալ հետերնին առնելով՝ պիտի կարենա՞ն սահմաննել : Կրնա՞ն գոնէ գրուածք մի մէջ բերել ի վկայութիւն . որոյ մէջ իրենց հասկըցածին պէս սահմանուած ըլլայ : Աւ այս բանիս արդեօք Ալիկերուի ՅԱՆ պարտուց կոչուած գիրքը հա՞րկ է իրը օրինակատիպ ընդունել : Ի՞ոյց նոյնիք կրնայ ըսուիլ թէ հեթանոս փիլիսոփային այս գիրքը զուտ բարոյական է , և անոր իմացումներուն մէջ կրօնական գաղափարներ չկան : Ի՞նչ պիտի ըլլան արդի այն բարոյագէտներն , որոնք ակամայ և յանգէտս շատ անդամ հմտացած են Վակարանին սկզբունքներուն : Այդը և ապերախտ մարդիկներ , որոնք քրիստոնէական կրօնիս յայտնութիւններէն ընդունելով իրենց վարդապետութեանցը մէջ եղած բոլոր այն վեմ և սուրբ գաղափարները , կը ջանան մինչեւ Վատուծոյ գաղափարն անդամ կարծեաց և ենթագրութեանց իշխանութեանը տակ ձգել :

“ Դիւրին է նախառեսել աղատ բարոյականութեան գասին ինչ ըլլալը , զոր մեր փիլիսոփաները մոյք գպրատանց մէջ հաստատել կ'ուզեն կրօնական գաստիարակութեան գտուուն աեղը : Արժապետը այսպիսի գասախօսութեան յատուկ հիմն ըլլալիք վարդապետական մարմին մի չը գտնելով , պիտի հարկադրի անտարակցու իւր մոքէն ըստ հաճայից բան մի ստեղծել ու անոր վերայ հիմնել իւր գասերը : Այսպէս իրեն բուն ներշնչութեանցը անձնատուր ըլլա-

լով իրեն գործածութեանը լաւ սեւ
պած որ և է բարոյականութիւնը
պիտի ուսուցանէ աշակերտացը : Իւս-
ւական չէ՞ արդեօք աշխարհական
ազդագրի մի յարմարելու համար մի
միայն պատուով ապրիլ սորվեցընել
անոնց : Ի՞այց պատուաւոր մարդ ըւ-
լալու համար եւս քանի քանի եղա-
նակներ կան :

” Անթիւ առարկութեանց մէջ
աչքի զարնող ուրիշ առարկութիւն
մի եւս կայ : Այէսլ կը պահանջէ որ
Տէրութիւնը իւր դպրոցներուն ա-
շակերտաց աղատ բարոյականը սոր-
վեցընէ . ասիկայ յայտնապէս անոր
համար է , որ տղաքը անոնց այս ուս-
ունքէն շահուելով՝ բարոյագէտքա-
ղաքացիներ ըլլան , ինչպէս կըսէ յի-
շեալ լուագիրը :

” Արդ , ի՞նչ աղդեցութիւն կըր-
նայ ունենալ այն ուսմունքը որ բնաւ
սկզբունքի մի վերաց հիմնուած չէ .
ի՞նչ արժէք ունի այն օրէնքը՝ որ ոչ
իւր հաստատութիւնն ունի և ոչ օ-
րինադիրը : Անօգուտ է տղու մի քա-
րոզել համեստութեան և բնական ա-
ռաքինութեան այս մեկնութիւն չու-
նեցող ճապաղ տեսականութիւնը ,
թէ որ անոր խիզճը ուրիշ աեղէ մի
լոյս չընդունի , և թէ որ ընտանեաց
դասերն և օրինակները այս տեսակ
կրթութեան մի դրութեան գէմ չը
կենան , պարտուց բնութիւնը ինք-
նին կը տկարանայ , և կրից ձայնը ա-
ւելի ճոռոմ և համոզիչ կ'երեւի ի-
րեն քան զիւր վարժապետաց գեղե-
ցիկ ոճերը : Այրեւելի գիտնական ե-
կեղեցականին մէկը իրաւամբք ըստած
է ուրեմն , թէ Ո՞ր բարոյականը զօ-
րաւոր կրնայ ըլլալ , երբ բովանդակ
բարոյականութեան հիմունքն ու հաս-
տատութիւնը կործանած են ո :

Ի յաջորդն :

ԺԱՄԱՆԱԿԱԳՐՈՒԹԻՒՆՔ

Երուսաղէմ իրերւ քաղաք՝ հին
և նոր պատմութեանց , և իրերւ վայր
յորում իւր հիմնարկութենէն ի վեր
զանազան նուրիբական խորհրդոց տե-
ղի եղած է և լեցուն է սրբազան ա-
ւանդութիւններով , վասն որոյ թէ
քրիստոնեայ և թէ անքրիստոնեայ
Ճանապարհորդներու պայմանատեղի
եղած և բոլոր աղամածին որդւոց
մասնաւոր յարգանացն և կամ գէթ
անոնց հետաքրքրութեան տեղի հա-
մարուած է : Վասն որոյ ի սկզբանէ
ի վեր թէպէտև երեւելի մարդկանց
և իմաստուն արանց ժամանակ ժա-
մանակ պարզ այցելութեան և կամ
բարեսկացտական նպատակաւ զուրբը
Քաղաքը պատուելինին նշանակուած
կան պատմութեանց մէջ , սակայն այս
մօտ տարիներս անոնց թիւը յաճա-
խելով , արժանի համարած եմք ամ-
սաթերթիս միջոցաւ յիշատակել ա-
նոնց այցելութիւնները :

Մցեալ աարեայս երեւելի ճանա-
պարհորդաց մէջ նշանաւոր էր Անգ-
լիոյ Վէհափառ Ծագուհւոյն որդին
Արթուր ծաղկահասակ իշխանը , որ
իւր դաստիարակին և քանի մի երե-
ւելի անձինքներու հետ եկաւ , ծըլ-
տեալ կերպով շրջեցաւ թէ սուրբը
Քաղաքիս մէջ և թէ արտաքայ եղած
սուրբ տեղերը , վասն որոյ իւր թա-
գաւորազն անձին արժանաւոր պա-
տիւր չուղեց ընդունիլ կառավարու-
թեան կողմէն : Ո՞արտի 13 ին եկաւ ,
ու քանի մի օրէն յետոյ մեկնեցաւ ի
Յորդանան :

— Հոկտեմբեր 5 ին Եկաւ ի սուրբը
Քաղաքս Դամասկոսի նախորդ կու-
սակալ Ծիրուանի զատէ ՈՇէհմէտ
Ծիւշտիւ փաշայն , մի միայն բարե-
պաշտական այցելութիւն մատուցա-